

обичаше лова и песните, скъпите брокати и безценни камъни. Обичаше почитта на рицари и минезенгери, които възпяваха нейната красота, предпочиташе танците и новите одежди, докато Елисавета отбягваше хората и шумните веселби, ставаше нощем рано, за да ходи на предутринната литургия, говореше чудни и прекалено мъдри за възрастта ѝ слова, предеше и тъчеше за бедните, плачеше за убитите птици и елени през лова, често носеше на гробищата цветя за покойния ландграф и оставаше там по цели часове, пишеше през два-три дена писма на вуйчо си Бамбергския епископ, четеше дебели книги, спореше с духовниците на религиозни теми.

София въздъхна, отпрати се към четиридъговия прозорец, стъпи на една ниска пейка и надникна навън. Струваше ѝ се, че чува тропот на конете и кочиите, които щяха да доведат гостите. Изведнъж устните ѝ трепнаха в горчива гънка. Сините ѝ очи добиха някаква стъклена хладна светлина. Две млади девойки слизаха бързо по стълбите, като крепеха с ръце някаква тежка кошница, покрита с пъстро-везана покривка. По-високата се подпираше с левица за широката каменно перило, и София забеляза, че Елисавета не е сложила още парадните си ръкави. Къде отиваха младите моми по тоя ранен час?

Ландграфинята изтича навън, спря запъхтяна върху каменната стълба, тъкмо в мига когато Елисавета и сестра ѝ Анна изчезнаха зад портата на втория вътрешен двор по посока на северната кула.

Тя знаеше къде отиват. Пак при някой болен или недъгав, да му носят храна и дрехи. Щяха ли да успеят да се върнат навреме за тържеството? Когато преди десет години във Вартбург бе пристигнала малката дъщеря на венгерския крал, София се бе надявала, че в нея ще намери родна дъщеря, която ще възпита по своя воля и свое разбиране. Но детето бе израстло с чуден нрав, който неоклонно следеше своя път, без да се подчини на ничие внушение, на ничия външна намеса. Не помогнаха нито укори, нито наказания. Елисавета бе родена